

JOGÉLET

Pályadíjkitűzés. Az Internationales Anwaltsblatt f. évi januári számában egy igen időszerű kérdéshez való hozzászólásra hívja fel a jogászvilágot. A felhívás rámutat arra, hogy Középeurópa minden államában igen válságos helyzetbe jutott az igazságszolgáltatás. Már a háborús esztendőök alatt nagyon megnövekedett a bíróságok munkaterhe, és ez a munkamennyiség szinte ijesztő mértékben nő egyre jobban. A feladatok óriási tömegei hárultak a bíróságokra: lakásügyek, valorizációs perek, a gazdasági krízis folytán egyre szaporodó házassági bontóperek és büntető ügyek.

Miután viszont az államok financiaális teherbíró képessége nemhogy növekednék, hanem szinte fordított arányban fogy, mindenütt az a kérdés merült fel, miként lehetne az ebből szükségkép előálló bajokon segíteni. Magyarországon épp úgy, mint Németországban és Ausztriában az orvoslás ismert eszközei: a társasbíráskodásnak polgári perekben úgyszólván teljes megszüntetése, büntető ügyekben nagymértékű redukciója, az értékhatárok felemelése, a perorvoslati jogok korlátozása, az illetékek felemelése, büntető ügyekbe való belenyomulása, jelentéktelenebb deliktumoknál a bíróságok kegyelmezési joga, bírósági tisztviselők intézkedési joggal való felruházása, hagyatéki és egyéb ügyeknek közjegyzői hatáskörbe való átvitele, stb.

Amikor laptársunk a remediumnak ezen eszközei felett szemlét tart, aggódva veti fel a kérdést, vajjon ez az aggályos irányzat meghozza-e a kívánt orvoslást, avagy nem kellene-e más természetű reformok irányában puhatólni, aminthogy a német bírói és ügyvédi szövetségek m. év decemberében tartott együttes értekezleten arra a megállapodásra jutottak, hogy a segítség nem eljárási rendelkezésekkel, hanem csakis *a bíráskodás egész rendszerének gyökeres megváltoztatásával oldható csak meg.* Az Int. Anwaltsblatt szerkesztősége ezen égető probléma megoldását kívánja szolgáltni akkor, amikor pályadíjat tűz ki olyan javaslatokra, amelyek célszerűen szolgálnák a bíróságok tehermentesítését, illetve megjelenék a szükséges reformokat, mint kiutat ebből a nehéz helyzetből.

A pályázaton ügyvédek, brák, jogtanárok, közjegyzők, közigazgatási és pénzügyi jogászok, kereskedők vehetnek részt. A pályaműnek jelígesnek, géppel írotttnak, és eddig meg nem jelentnek kell lennie. Terjedelme 10 gépírt oldalnál többet nem tehet ki. Beadásának határideje: 1931. márc. 31. Az Int. Anwaltsblatt szerkesztő-

ségébe (Wien I. Seilergasse 4.) küldendők. A pályadíjak 500, 300 és 200 svájci frank. A pályázat közelebbi feltételei a felhívásban olvashatók.

A budapesti Ügyvédi Kamara választmánya a következő sorok közlését kérte: Az „Ügyvéd“ című közlöny múlt évi, karácsonyi számában 8-ik oldalon több irányú kérdésekkel fordul az ügyvédi kamara elnökéhez.

Ezen kérdésekkel választmányunk f. évi január hó 15-én tartott ülésében foglalkozott s elhatározta, hogy a kérdésekre adott válaszokról nagybecsű lapjuk révén is a jogász nyilvánosságot tájékoztatja.

Azt kérdezi az „Ügyvéd“ megjelölt számában, hogy a kamarához akár a belföldről, akár a külföldről jövő esetleges megkeresések ügyvédek ajánlása iránt, vagy jogi vélemények adása tárgyában, milyen rendszer szerint intéztetnek el, ki intézi el ezen ügyeket, kik az ajánlásra hivatottak és kik, mikor, milyen ügyekben ajánlottak.

A kamara elnöke kijelentette, hogy azt az utasítást adta a titkároknak, hogy egyes ügyvédek ajánlani nem szabad, utalni kell a kamarai névjegyzékre és azt, ha külföldről jön a megkeresés, be is kell küldeni. Évek óta a kamara így jár el.

A kamara főtitkára egybegyűjtötte az 1930. évre vonatkozó ily irányú megkereséseket, ezeket a választmányi ülésen bemutatta, ezek elintézése minden esetben az volt, hogy a kamara ügyvédet nem ajánlott, de hivatkozott a minden évben megjelenő kamarai névjegyzékre, melyben az összes budapesti ügyvédek fel vannak sorolva.

Az „Ügyvéd“ című lap azon további kérdésére, hogy a kamara elnöke milyen rendszer szerint jelöli ki a választott bírókat, ha a szerződő felek e tekintetben hozzáfordulnak, a választmány tudomásul veszi a kamarai elnök azon kijelentését, hogy ilyen kijelöléseket — amint ezt az egyes ügyek természete megkívánja — legjobb belátása és lelkiismerete szerint arra rátermett kartársaknak tartja fenn, hogy pedig ezen kijelölés szélesebb méretekben nem érvényesülhetett, annak az a magyarázata, hogy a legutóbbi 7 évben ilyen kijelölésre összesen 19 esetben került sor, tehát évenként 3 ily kijelölésre sem nyílik alkalom.

Végül, ami a tiszteletdíjat élvező kamarai tisztikari tagok fizetésének leszállítását illeti, a kamarai választmány felfogása szerint ezen kérdésben az évi rendes közgyűlés évről-évre dönt. A választmány ismeri azon fontos és széles munkakört, amelyet a kamara választott tisztviselői betöltenek és az a felfogása, hogy az azokért megállapított tiszteletdíjak összege olyan szerény, hogy azok leszállítása semmi tekintetben méltányosnak nem jelentkezik. Igen természetes,